

בית

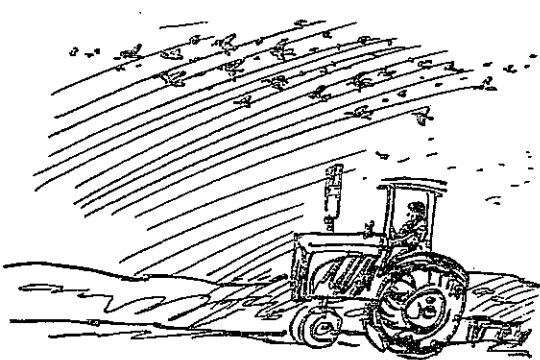
אילון יוני 2011

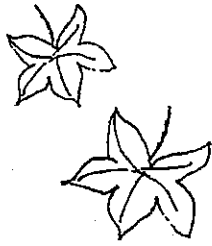

יש ואדם נולד עם כנפי אנוני
 יש ואדם עוזב הסדר תפיסותיו
 יש ואדם הוכה כשחוקות האמותיו
 יש ואדם שותק כשאצלו מעלותיו

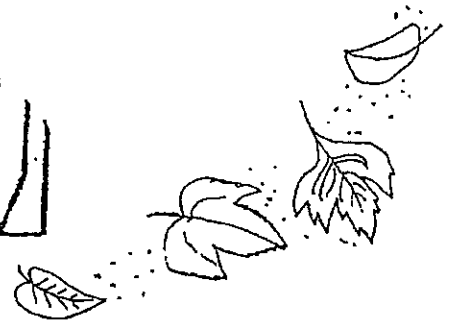
תורה בתק

יש ואדם נולד עם כנפי אנוני
 יש ואדם עוזב את שפת הנהריו
 יש ואדם מדפיק את שרדיו מרבינו
 יש ואדם עוזב את צפניו שיריו

שנת ה'תשס"ז

גשמי ברכה שירדו בימים האחרונים והביאו עימם צינת סתיו, הינם בשורה לתחילתה של שנה חדשה. האבק נשטף ובאוויר הצלול נראה הים כחול מתמיד. עשבייה רכה וירוקה תופסת את מקומם של קוצים ודרדרים וגם הנחליאלי כבר הגיע. שמיכות הקיץ הנמרו בשמיכות מחממות יותר, בגדים חמים ומגפיים החליפו את בגדי הקיץ הקלים והסנדלים.

קשה לשכוח, כי בשנה שעברה שרר החום והיובש עד עצם ימי החנוכה והיה בין הגורמים לשריפת הענק שהתחוללה בכרמל אזור מגורנו. קשה להימנע מן המחשבה, שלו ירד אז הגשם בעיתו הייתה השריפה נמנעת. לא יאומן כי, כמעט שנה חלפה מהאירוע הטרגי שהשפיע על כולנו, ואת רישומו לא ניתן להשכיח. הטבע מתחדש כדרכו והיישובים שנהרסו משתקמים, אולם את החיים הצעירים שאבדו לא ניתן להשיב.

"דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת".

מעגל של נביטה, צמיחה, הבשלה וקמילה הסובב וחוזר מידי שנה בשנה בחיי הטבע והאדם.

בימי ראשית שנה אלה, הלכה לעולמה חברתנו עדינה בן-דוד, חברת כפר עציון, מראשונות ניר עציון, מי שהייתה המנהלת המיתולוגית של חדר האוכל בבית המרגוע ואחר כך עובדת הצרכנייה. אישה עדינת נפש, חמה ומסורה בכל תפקיד בחייה: אשת איש נאמנה לדוד יבדל"א עימו הקימה משפחה לתפארת ועימו ראתה נחת בילדיה, בנכדיה ובניניה הרבים. חברה המעורה בחיי הקהילה ומהווה אוזן קשבת ומקור לעצה טובה לרבים. שילוב של אמונה תמימה עם לב רחב, דאגה לפרט ולכלל ורצון להיטיב עם כולם. עדינה, מוותיקות המשק, היא דמות שכולנו נחוש בחסרונה.

ועוד בעלון תגובות לכתבה בנושא: קבלת בנים שאינם מקיימים אורח חיים דתי לתושבות, שפתחה נירה בעלון הקודם. אנו שמחות על התגובות ומקוות שהעלון ימשיך להוות במה לדיונים מהותיים בחיי הקהילה.

בעלון זה של תחילת שנה נביע משאלה להתחלות חדשות ומבטיחות ברוח פיוס והסכמה ולהרבה עלונים מלאי עניין ותוכן.

שבת שלום

נירה ופסי

מערכת "בניר"

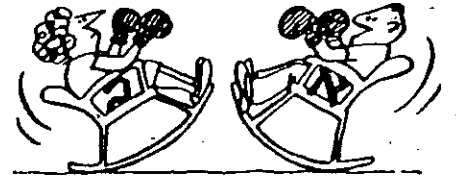

כתובתנו: BANIREZION@WALLA.COM

מי מקבל את ההחלטות בבית?

הרב רונן לוביץ

מספרים על זוג שלא הפסיק להתווכח ולריב עד שהם החליטו לפנות לייעוץ. כשהגיעו לייעוץ, כל אחד מהם התלונן על כך שהאחר כלל לא מקשיב לו. פנה אליהם היועץ והציע פתרון: "שבוע אחד אתה תיתן לה לדבר והיא תקשיב, ושבוע אחד את תדברי והוא יקשיב". כעבור חודש חזר הזוג לפגישה עם היועץ. "איך השיטה שלי עובדת?", פנה אליהם היועץ בחיך. הגבר ענה מיד וללא היסוס: "שבוע אני דיברתי והיא הקשיבה, שבוע היא דיברה ואני הקשבתי, ושבועיים שנינו דיברנו - והשכנים הקשיבו"...

בין בני זוג עלולים להיות תקלות בתקשורת. זה קורה במשפחות הכי טובות. ישנם זוגות שהשכנים חושבים שהכול זורם אצלם בצורה הטובה ביותר, אך למען האמת הם לא באמת מקשיבים זה לזה ומבינים זה את זה. האתגר הגדול של כל זוג הוא למצוא את הדרך להתגבר על אי-הבנות, ולהצליח להגיע ביחד להכרעות במצבים בהם של חילוקי דעות.

פרשת 'וירא' מפגישה אותנו עם מקרה בו התגלעו חילוקי דעות בין האבא והאימא של כולנו, אברהם ושרה. שָׁרָה ראתה אֶת בֶּן הַגֵּר הַמִּצְרִית מִצְחָק. לא ברור מה היה טיבו של צחוק זה, ובקרב הפרשנים ישנם פירושים מפירושים שונים. החל מאלה הסוברים שמדובר צחוקים סתמיים כדרכם של ילדים (אבן עזרא), המשך בגורסים שמדובר בקריאת תיגר של ישמעאל על זכות הבכורה של יצחק (רשב"ם, רמב"ן) וכלה בטוענים שהמילה צחוק רומזת לשלוש העבירות החמורות: עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים (חז"ל בתוספתא ובבראשית רבה ורש"י).

כך או כך מסקנתה של שרה היא נחרצת וחד-משמעית: "נת'אמר לאַבְרָהָם גֵּרֵשׁ הָאִמָּה הַזֹּאת וְאֵת בְּנָהּ". אברהם, לעומת זאת מתקשה לקבל את גזרת הגירוש של רעייתו: "וַיַּרְעֵה הַדָּבָר מְאֹד בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל אֹדֶת בְּנֹוֹ".

הוראת ה' "כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֱלֹהִים שְׁמַע בְּקוֹלָהּ כִּי בִי צָחַק יִקְרָא לָךְ זֶרַע" מלמדת ששרה צדקה, ושהשפעה הרוחנית-חברתית של ישמעאל הצדיקה את הרחקתו.

וכאן מתעוררת השאלה: ממה נבעו חילוקי הדעות בין אברהם לשרה? האם אברהם לא היה ער לסכנות עליהן הצביעה שרה אשתו? האם הוא מודע לחששות אך סבר שיש למצוא להם פתרונות אחרים? לשאלות אלה אין תשובה ברורה במקרא, אך ניתן להציע מספר כיווני תשובה אפשריים:

א. ישמעאל היה בנו של אברהם, אך לא בנה של שרה. קל לשרה להחליט על גירוש צרתה עם בנה, אך קשה הדבר מאוד לאבא אברהם. ייתכן שאברהם מודע לחלוטין להתנהגותו השלילית, אולם אינו מוכן לוותר על בנו ולנקוט כלפיו צעד כה חריף כמו גירוש מהבית.

ב. אפשר שאברהם סובל מבעיה של הכחשה, בעיה המוכרת היטב להורים ולמורים. יש בעיות עם הילד אבל ההורים ממאנים לראות אותן. לפעמים כולם יודעים שהילד הוא עושה צרות סדרתי, המורים בבית הספר משתגעים מהתנהגותו, ילדים אחרים סובלים מנחת זרועו, הורי הילדים ללא נחת, והם חוששים לשלום ילדיהם, ורק הוריו של הילד הבעייתי עצמו לא מבינים מה רוצים ממנו: "הוא הרי ילד כל כך נחמד ומתוק, ממש נופת צופים", הם קובעים. לא "נופת אלא טינופת" מטיח בהם מורה עצבני במיוחד (שכנראה לא מקבל תנאי שכר נאותים). אבל הם בשלהם: "הוא ילד זהב, ואם בכל זאת יש אי אלו בעיות איתו, הרי הן באשמת המורים או המנהל, המועצה האזורית או משרד החינוך". אברהם בוודאי לא האשים את המערכת, אבל ייתכן שמשהו של הכחשה היה גם אצלו במידה מסוימת, והוא לא ראה את מה שראתה אשתו.

ג. אפשרות נוספת היא שאברהם ראה וידע הכל. את העובדות הוא הכיר ממש כמו רעייתו. אולם הוא מתקשה לקבל את הפתרון. הרחקה של אנשים שליליים איננה דרכו. לכל אורך חייו התאפיין אברהם בגישה של קבלת האחר כמו שהוא תוך רצון לשנותו לטובה על-ידי השפעה חיובית. כך הוא עשה נפשות עוד בחרן. כך הוא קיבל את שלושת עוברי האורח שנראו כעובדי עבודה זרה. כך נהג לפתוח את אוהלו לארבע רוחות השמים, ולקבל אל תוכו אנשים מכל הסוגים ומכל מאמינים שהוא. זאת ועוד: דרכו של אברהם היא ללמד זכות אף על הרשעים הגדולים ביותר, דרך שהגיעה לשיאה כשנכנס לדין ודברים עם הקב"ה במטרה להגן על אנשי סדום ולהצילם.

אך טבעי הוא, אפוא, שאברהם מחפש לראות את הטוב גם בישמעאל, ומאמין שניתן יהיה להשפיע עליו השפעה חיובית. אברהם, לפי פרשנות זו, מתנגד לנקיטת צעדים תקיפים בחינוך, הוא אינו תומך בהרחקת תלמידים מבית הספר או מהשיבה, ובוודאי שאינו מוכן לגרש ילדים מביתם.

ד. אפשר שגם הניסיון האישי של אברהם אבינו יכול לתרום להבנת הסתייגותו. לאור ניסיונו שלו הוא סבור שלא צריך להתרגש מהשפעה סביבתית, ויצחק יוכל לגדול לתפארת חרף התנהגותו השלילית של אחיו למחצה, ישמעאל. אברהם הרי התנסה בחייו האישיים בהליכה נגד הזרם. הוא שהגיע מרקע אלילי וידע לעמוד על דעתו ולעצב את אישיותו בשונה ובגבול מכל מי שבסביבתו סבור שאדם יכול לפתח חשיבה ודפוסי התנהגות עצמאיים, ואין סיבה לדאגה מהשפעת ישמעאל. אברהם נטה לחשוב שכמו שהוא עצמו היטיב להתמודד עם הסביבה, ובנה את עצמו באופן אוטונומי וייחודי, כך יעשה גם יצחק.

לפי זה הטעות של אברהם נעוצה בבעיית ההזדהות שלו עם בנו, בעיה המוכרת היטב גם היא לאנשי חינוך: "לא נורא גם אני הייתי כזה". לא פעם הורים טועים בחינוך ילדיהם בגין חוסר ההבנה שלהם שיש לבן אישיות שונה, שהוא חי בתנאי סביבה שונים, או שהוא מתמודד עם אתגרים שונים מאלה שעמדו בפניהם. מה שהצליח בחיי האב לא בהכרח יעלה יפה בחיי הבן. אם האב למד בבית ספר חילוני או לא תורני ויצא שומר מצוות לתפארת, אין זה מלמד בהכרח שכך יהיה גם גורל בנו בהתנסות דומה. לפעמים האבא אומר: "לא נורא שהוא חלש בגמרא, גם אני לא

אהבתי גמרא בבית ספר, והיום אני מעביר שיעורים בדף היומי בבבלי ובירושלמי, אולם האבא הזה גדל במקום אחר ובתנאים אחרים מבנו, היו לו כישורים אחרים ועמדו בפניו אתגרים וניסיונות לחלוטין מאלה שבפני הבן.

אברהם אינו רואה את בנו כפי שהוא, אלא כהשתקפות של בבואתו. לכן הוא מבקש להחיל עליו את אותם כללים. אך שרה יודעת שיש הבדלים: אולי הם נעוצים באישיותו של יצחק לעומת אברהם, אולי בעובדה שישמעאל מוסת על ידי חינוך אנטי אברהמי של הגר, ואולי במגוון סיבות אחרות שכולם יכולות להצדיק גישה שונה לגמרי.

ארבע דרכים הצענו אפוא כדי להסביר את פשר הסתייגותו של אברהם מגירוש בנו, אבל כך או אחרת הדברים מסתיימים ב"כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה", ואברהם השכים בבוקר כדי לבצע את הצעד החריג שהיה כה קשה בעיניו, צייד את הגר בסנדביץ' ובמימיה ושלח אותם למדבר באר-שבוע.

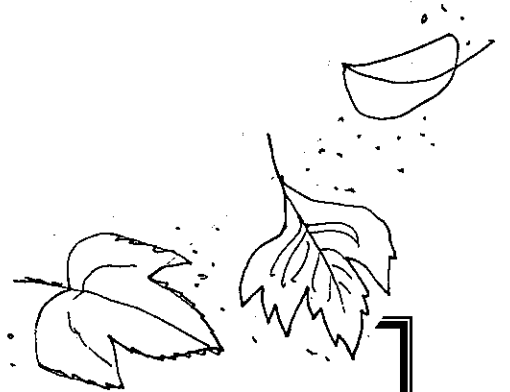
יהיה מי שיאמר שאברהם קיים את העיקרון שהגבר "מחליט" על כל הדברים הגדולים החשובים: האם צריך לתקוף את איראן? האם מוצדק להשבית את המשק? האם כדאי להשקיע במשלוח חללית למאדים? ועוד כיוצא באלה החלטות גורליות שהעולם מחכה בהן למוצא פיו. האישה, לעומת זאת, מחליטה בדברים הקטנים: היכן ילמדו הילדים? לאיזה טיפול רפואי צריך לפנות? האם להחליף את הריהוט בסלון? האם נוסעים לשבת? ועוד ועוד ועוד...

אנחנו בכל אופן מקשיבים לקולות שעולים מביתם של אברהם ושרה ומסיקים מהם כמה תובנות חשובות: אנו מבינים שצריך לראות את המציאות החינוכית ואת בעיותיה כפי שהם, ללא הכחשה וללא אשליה. אנו מבינים שחינוך תובע לעיתים הכרעות קשות. בוודאי לא הרחקה מהבית, הרי לנו אין קול אלוקי שמכוון אותנו כמו את אברהם. אולם לעיתים יש צורך בנקיטת צעדים נוקשים אך מדודים, שבהם מידת הדין מאזנת את מידת החסד. מעבר לכך, אנו מבינים שבדיאלוגים בין בני זוג יכולים להיות חילוקי דעות, ועלינו לדעת להקשיב בהם זה לזה, ולפעמים גם לציית לקולו של האחר, חרף כל הקושי שבכך.

אברהם אבינו, ליתוגרפיה של הצייר היהודי האוסטרי א.מ. ליליאן.
מתוך "איורים לתנ"ך", 1908.

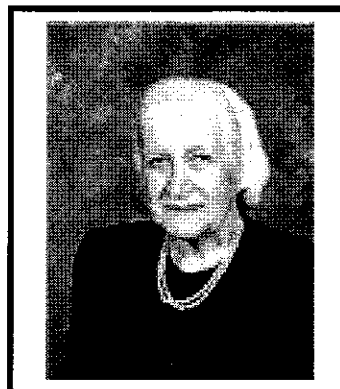
לְזִכְרוֹן

מרים ארזי ז"ל	- י"ג אלול תשכ"ד
שלמה מעודד גריידי ז"ל	- כ"ו אלול תש"ן
חנה (בז"י) למפל	- י' אלול תש"ע
עמנואל בן ישי (בנישו) הי"ד	- י"ז תשרי תשל"ד
מרדכי צבי רסל ז"ל	- י"ג תשרי תשמ"ז
חיה אירית ברקאי (מיכאלי) ז"ל	- ב' דראש השנה תשנ"ב
מאיר קלוש ז"ל	- שמחת תורה, כ"ב תשרי תשנ"ה
מגן פרידמן הי"ד	- א' סוכות, ט"ו תשרי תשנ"ט
חנה פרננדה טליאקוצו ז"ל	- א' דראש השנה תש"ס
חיים יהושע סעדון ז"ל	- כ"ה תשרי תש"ס
שלום בירנבאום ז"ל	- א' דר"ח חשון תשי"א
שמואל אילני ז"ל	- ל' חשון תשכ"ח
שושנה דובדבן ז"ל	- כ' חשון תשל"ו
חיים רפאל גרשום מיכאלי ז"ל	- ד' חשון תשמ"ז
דוד שלמה פלבניק ז"ל	- כ"ו חשון תשס"ב
פנינה בר-חן ז"ל	- י"ז חשון תשע"א

עדינה בן דוד ז"ל
נפטרה
בכ"ט תשרי
תשע"ב

הספד לעדינה בן-דוד

הרב רונן לוביץ

לפני שנים אחדות לקתה עדינה בליבה ובמשך ימים אחדים התנדנדה נפשה בין החיים והמוות. הגעתי לבית החולים בשעת בוקר מוקדמת, מצאתי את בני משפחתה לידה ואת הצוות הרפואי במחלקה לטיפול נמרץ שכבר אמר נואש. כולם חשבו שאלה רגעיה האחרונים. אולם, כמו שמסופר בגמרא על צדיקים מופלגים, כנראה נשמעו קולות במרום שהזכירו את זכויותיה הרבות, והחליטו להוסיף עוד שנים על חייה.

עמדתי לומר איתה ווידוי, והרהרתי בין לבין עצמי אישה כמו עדינה – על מה יש לה להתוודות?! הרי צדיקה תמימה היתה, את הא-לוהים התהלכה. ושלא כמו נח, שהתהלך כנראה רק את הא-לוהים, עדינה ידעה להתהלך גם עם בני אדם. היא השכילה להתהלך עם כל אחד בנועם, בעדינות, בחיוך רחב ולבבי, בלב אוהב. ולא היה זה מפני שהיא חייתה בדור נוח. אדרבה, עדינה ידעה על בשרה את דור המבול, ובמבול הזה לא היתה לה כל תיבה שתגן עליה. רק התיבות של מילות התפילה לאלוקים שהיו טבועות עמוק בליבה ואמונתה המוצקה הן שעמדו לה.

אזכיר בראשי פרקים את דברי ימי המבול שעברה עדינה: היא נולדה בעיירה בסלובקיה, בת קטנה להורים טובים וחמים שלהם שישה ילדים. ההורים הקפידו על שמירת מצוות. האבא היה לומד גמרא מידי ערב ושימש כגבאי בית כנסת. היה מביא אורחים לעיתים קרובות לסעודת שבת, ועדינה אהבה להאזין לסיפוריו של כל אורח ולמדה לאהוב כל אדם.

כבר בתחילת מלחה"ע השניה פלשו הנאצים לסלובקיה, ובמרץ 1942 הם החלו לאסוף את כל הבנות בעיירת מגוריה של עדינה, סצ'ובצ'ה. יחד עם ארבע בנות נוספות ברחו עדינה מסלובקיה להונגריה. היא עברה ממקום למקום תוך שהיא מוצאת עבודה לתקופות שונות

כעוזרת בית במשפחות שונות. כשהגרמנים נכנסו להונגריה, ברחו עדינה עם אחותה, מגדה, בחזרה לסלובקיה, והן הסתתרו בחנות המכולת הנטושה של האבא. כעבור ימים אחדים נאלצו לברוח לברטיסלאבה, שם מצאה עדינה עבודה כעוזרת בית אצל משפחה נוצרית קתולית אדוקה, שחשבה אותה לנוצריה.

עדינה חיה באותה תקופה כפי שחיו האנשים בדורות השמד, והשתדלה להקפיד על מצוות ככל שיכלה. פעמיים ביום היה עליה לקחת את הסבתא במשפחה לכנסייה, אולם היא היתה נשארת בחוץ ולא נכנסת איתה. כשהיו עוברות ליד צלב בחוץ, הסבתא היתה מצטלבת, ועדינה היתה עושה עצמה כמתקנת שרוכי נעליים כדי שלא להצטלב. את הבשר שקיבלה היתה זורקת לפח האשפה כשלא הבחינו. בכל לילה היתה אומרת על יצועה קריאת שמע על המיטה, והיתה מקפידה להתכסות בשמיכה עד מעל הראש משום שבחדר היו צלבים והיא לא רצתה לומר ק"ש אל מול הצלב.

אחרי המלחמה נשארה עדינה בברטיסלאבה ועם צעירים נוספים פתחו סניף 'בני עקיבא' שם. שם פגשה עדינה את דוד שערק מהבריגאדה היהודית של הצבא הבריטי עם תום המלחמה על מנת לחפש קרובים ולסייע ליהודים. דוד היה באותו זמן בבריחה מהצבא הרוסי שתפס ושם אותו בכלא.

ההגעה לארץ לאחר המלחמה היתה קשה עד מאוד. הפעולה הראשונה של עדינה עם ההגעה אל חופי הארץ היתה קפיצה מהאווניו 'פרובידנס' אל סירת ההצלה, והיתה זו קפיצה מאוד בלתי מוצלחת. היא שברה את היד וכשהגיעה לארץ נשלחה הישר לבית החולים וכל זרועה השמאלית הושמה בגבס כבד לתקופה ממושכת. עד יומה האחרון סבלה עדינה מאותה פציעה.

עדינה ודוד נישאו בכפר עציין. זמן קצר לפני הקרב האחרון של הגוש, נאלצה עדינה להתפנות מכפר עציין לירושלים, כיוון שהיתה בהריון, ממנה עברה לפתח תקווה, ואחר כך לגבעת עליה ביפו. משם הגיעה והצטרפה אל דוד, שחזר מהשבי והחלים ממחלת השחפת, כדי לייסד את ניר עציין.

כשם שהצליחה לשרוד את תקופת המלחמה, כך הצליחה עדינה לשרוד את השנים הראשונות בניר עציין, בהן סבלו הראשונים מחרפת רעב, וגרו בתנאי דחק ללא מים זורמים, ללא שירותים בבתיים ובמחסור ודלות. עדינה עבדה באותם ימים בעבודות קשות בכביסה ובחדר האוכל בתנאים קשים ביותר.

בשנת 1952 נפתח בית המרגוע, ומיזמו הראשון, במשך 44 שנים, היתה עדינה מנהלת חדר האוכל שלו. נכון יותר לומר המנהלת המיתולוגית שלו, כי עדינה לא היתה רק מנהלת חדר אוכל. היא היתה מכניסת אורחים במלוא מובן המילה. נופשים היו מגיעים לניר עציון במיוחד בגלל מאור הפנים והדאגה האישית בהם היתה מקדמת את פניהם. היא הכירה כל אורח, מה הוא אוהב לאכול, מה מעשיו בחיים ומה משאלותיו, וכל אחד מהם היה מרגיש כמי שמתארח אצל דודה מסורה ודואגת.

כשם שדאגה לאורחים כך דאגה למלצרים שעבדו תחת פיקוחה. רבים מהם גם זכו להינשא בזכות השידוכים שלה. מסירותה לעבודה היתה ללא גבולות, וכשהילדים היו קטנים היה נוהל קבוע שאחת החברות תדאג להם כדי שעדינה תוכל להמשיך לעבוד בבית המרגוע שהיא היתה עמוד התווך שלו.

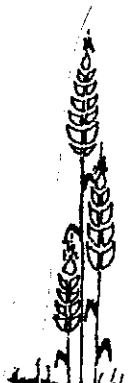
בשנים האחרונות עדינה הדהימה אותנו כאשר פרישתה מעבודתה במלון אחרי 44 שנים, כשכבר היתה באה בימים, הצליחה להתחיל בעבודה חדשה ולהשתלב בצרכניה. החיוך הלבבי ומאור הפנים עברו לדלפק המחשב כדי ללוות את היוצאים מהצרכניה.

הארת פנים לכל אדם - זו היתה התכונה בה הבחין כל אחד מהרגע הראשון בו פגש את עדינה. אולם מאור הפנים היה רק ביטוי חיצוני לעולם הפנימי שהיה עשיר ביותר באהבת הבריות. אהבת הבריות של עדינה השתקפה בדאגה כנה ומתמדת לכולם. לכל אורך דרכה הצטיינה בנכונותה להושיט יד לכל אחד.

עדינה היתה מסודרת ומדויקת בכל מעשיה ודורשת מעצמה שכל דבר ייעשה בשלמות, אף בדברים הקטנים ביותר. הדבר בא לידי ביטוי בעבודתה במלון, וגם בדאגתה לכל הפרטים הקטנים במשפחה ובמשק. כך, לדוגמה, היתה מקפידה תמיד לתת מתנה אישית לכל מי שצוין שמחה משפחתית כלשהי. לכל תינוק שנולד היתה סורגת זוג גרביים, כל זוג שהתחתן היה מקבל מתנה מיוחדת.

לא פחות משהקפידה על בין אדם לחברו הקפידה על בין אדם למקום. עדינה היתה אשת מופת של יראת שמים אמיתית ועמוקה בלי כחל ושרק. יראת שמים זו ליוותה אותה בכל צעד בחייה, והתבטאה גם בדקדוק במצוות ללא פשרות. אזכיר כמה דוגמאות שנטבעו בזכרוני:

שבת: היה לה כלל חשוב ביחס לשבת: "לא השבת צריכה לחכות לך, את צריכה לחכות לשבת". לכן היא היתה מקפידה לסיים את ההכנות לשבת מוקדם, ובכל יום שישי כבר מוקדם

בבוקר השולחן היה ערוך והבית היה מוכן לשבת. כשעבדה בימי שישי היתה עורכת את השולחן לשבת כבר ביום חמישי בערב. וכך לפני שבת היתה נוהגת כמו גדולי התנאים לשבת ולהמתין לשבת שתיכנס.

תפילה: דומני שמעולם לא התחילה התפילה בשבת בבוקר לפני שעדינה הגיעה לבית הכנסת. גם כשכבר היתה ההליכה קשה עליה ביותר, לא וויתרה. כשהצעתי שתיסע בקלנועית היא השיבה: "בשבת – בשום אופן לא!"

נטילת ידיים: כשהגעתי לבקר אצל עדינה כשהיתה מאושפזת לפני שבועות אחדים, אמרה לי הבת שלומית לדבר איתה על נטילת ידיים. טוב שדיברנו: התברר שזה ימים אחדים עדינה שוכבת בבית החולים ונמנעת מלאכול לחם, כיוון שנבצר ממנה לרדת מהמיטה ליטול ידיים...

מעל לכל היתה עדינה דבוקה לספר תהילים. היתה משכימה מידי בוקר להתחיל באמירת תהילים וממשיכה בכך בהתמדה במשך כל היום.

"עֲתָה שָׁמְעִי זֶאת עֲדִינָה הַיּוֹשֶׁבֶת לְבֶטַח", אומר הנביא ישעיהו, שמעי זאת עדינה, את הולכת לבטח אומר אני. סמוך אני ובטוח שאת נפרדת היום מאהובך דוד בעולם הזה, ודוד משורר תהילים מקדם את פניך לבטח בעולם הבא. תהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

לאה גולדברג

אָמַרְתָּ: יוֹם רוֹדֵף יוֹם וְלִלְלָה - לִלְלָה.
הִגַּה זְמִים פְּאִים, - קִלְפָה אָמַרְתָּ.
וַתִּרְאֶה עֲרָבִים וּבָקָרִים פּוֹהָדִים סְלוּנְיָה.
וַתֹּאמֶר: הֲלֹא אֵין סֹדֶשׁ פִּתַח הַשָּׁמֶשׁ.

וְהִגַּה אֶתָּה פֶּא בְּיָמִים, זָהֲנָת וְשִׁבְתָּ.
וְזָמִיָּה סְפוּרִים וְזָקָר מְנַגְנָם שְׁבַעֲתָרִים.
וַתַּדַּע: כָּל יוֹם אַחֲרוֹן פִּתַח הַשָּׁמֶשׁ,
וַתַּדַּע: חֹדֶשׁ כָּל יוֹם פִּתַח הַשָּׁמֶשׁ.

דברים שנאמרו בהספד לסבתא עדינה ז"ל ע"י הנכדה: בת חן ויאלן

תפסת אותנו לא מוכנים.

בבוקר כזה של "אחרי החגים", של כניסה לשגרת היום יום, של עבודה ולימודים ופרנסה וגידול ילדים... שאת סבתא, הכרת אותה בזכות התעניינותך הבלתי פוסקת בחיינו.

ידעת סבתא שאני עובדת היום במשמרת בוקר שהחלה בשעה 7:00, משמרת בוקר שנפתחה בידיעה הכואבת כל כך על לכתך.

סבתא שלי יקרה, עם הנתינה לכולנו... נתינה שהחלה משק סוכר שניתן לבית יתומים שהפך להררי תקווה...

כמה גבורה לחלוק מעצמך לאחר. כמה כוחות לאפשר ולפתוח את היד לרווחה...

למדנו ממך שאין צורך להיות עשיר בכדי לתת...

סבתא האצילה, שהאצילה מטובה על כל קרוביה...

שטוהר מידותיה ומחשבותיה וכוונותיה ותפילותיה השפיעו על כולנו שפע טוב וברכה.

ששמה העיד עליה ועל אופייה... שמה הטוב הלך לפניך.

סבתא שחוכמתה ויפיה העידו על חוכמת הלב שבה ועל הודה והדרה.

סבתא החרוצה שעבדה כה רבות במהלך שנותיה ולימדה את כולנו, חריצות מהי, התמדה מהי... שעשתה זאת בחן ובנעימות אופיינית.

שלימדה אותנו גבורה ועמידה איתנה בתקופות לא פשוטות, שידעה מכאובים וגישרה עליהם בגאון. שיחד עם סבא הצעידו אותנו מגלות לגאולה ונטעו בנו את האפשרות להיחלץ ויחד הפיחו בנו תקווה.

סבתא שחיי הקודש היו חלק בלתי נפרד מחייה, שהתורה והמצוות היו כה חשובים לה. שמזמורי התהילים שהיו שגורים בפיה עוד יתגעגעו לקריאתה של סבתא בהם.

שהשיעורים שאהבה לשמוע יתגעגעו למשמע אוזניה אותם.

שהחולים שבקרה יכמהו למילותיה החמות ורגלי התינוקות הרכים כאילו מצפים לדרך על גרבי-צמר מעשי ידיה...

סבתא – פטירה שכזאת כל כך התאימה לאופיך...

במיטתך, בביתך, עם יקירך...

פטירה מכובדת, כפי שרק הייתי יכולה לבקש עבורך.

סבתא, שבדרך הילוכה השאירה בנו חותם של חיות ותקווה, של אמונה ובטחון, של נועם וכבוד, של אצילות ועוצמה, של חסד ונתינה...

חותם של עם ישראל החוזר לארצו, שמחבק דור קודם שלא זכה לכך.

דמעוטיה של אוריה בתי בת ה-8 מספרות את החיבור לדורות הבאים. את הקשר המיוחד שקיים. כי "בגלל אבות תושיע בנים"...

סבא שלנו יקר, מאחלים לך שזכויותיך הרבות יעמדו לך ויתנו לך כוחות עצומים שבנית בעצמך במשך 90 שנה ויותר... להתגבר, להתחזק, להתגדל.

תודה לאבי ואמי, לדודים והדודות שזכו לקיים מצוות כיבוד הורים בהידור.

תודה לסבא, לבני המשק, לג'וי שטיפלו במסירות כשלא היינו שם.

ה' נתן, ה' לקח

יהי שם ה' מבורך.

לדוד בן דוד

לחנה, אודיה, אבי ושלומית

ולמשפחותיכם

אתכם באבלכם הכבד על מות

יקירתכם - חברתנו

עדינה בן דוד ז"ל

עם שאר אבלי ציון וירושלים תנוחמו

פרידה מעדינה

לאה רוזנברג

עדינה, עבר שבוע מאז אותו בוקר מר ונמהר בו נודע לי על עלייתך בסערה השמימה, שבוע בו אני מנסה להתגבר על סערת הלב ולתרגם למילים את הזיכרונות והרגשות אך המילים מסרבות להיכתב כשהלב שרוי בצער גדול מסתבר, שותקות המוזות.

אז במקום דברי פרידה והספד אני רוצה להעביר אליך אוסף תודות שהצטבר אצלי במהלך השנים, אוסף תודות שהיה צריך להגיע אליך מזמן, אך את בצניעותך הרבה סרבת לקבל.

תודה על כל השנים שהית בשבילי שכנה, סבתא, אם, חברה ואחות.

תודה על שלימדת אותי להכיר טובה על כל עניין פעוט.

תודה על העין הטובה, הפרגון והמחמאות.

תודה על העצות הטובות.

תודה על הגרביים החמות.

תודה על עוגות הז'רבו המתוקות.

תודה על האגוזים והפרות.

תודה על פרקי התהילים התפילות והברכות.

תודה על האוזן הקשבת והעידוד שהענקת לי בשעות קשות.

תודה על שהית חלק ממגש הכסף בו ניתנה לנו ניר עציון.

עדינה, החיים בניר עציון יהיו אחרים בלעדיך, חבל על דאבדין ולא משתכחין.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

לזכרה של עדינה ז"ל

אלעד ואפרת בן דרור

אין ספק שעדינה, לצד דוד שיבדל"א, הייתה סמל של ניר עציון. השורשים שבגוש עציון, העבודה הייחודית ורבת השנים בחדר האוכל של המלון, ועוד תכונות ומאפיינים עליהם דיברו בלוויה, שהופכות בן אדם לסמל. לצד כל אלה, ומבלי כמובן לגרוע מהם כמלוא הנימה, אולי אפשר וצריך להדגיש דווקא תכונות הרבה יותר "בנאליות" לכאורה, שאפיינו את עדינה והתבטאו בצורה כה ברורה עבורנו – בתוך הבית פנימה בקהילת ניר עציון. למרות שאפשר למנות כאן שורה ארוכה של דוגמאות אולי דווקא נכון יהיה לנסות לצמצם ולתחום את הדברים לשתי תכונות כלליות.

הפירגון - כל דבר טוב שעשית, הישג בכל תחומי החיים, תרומה כזו או אחרת לקהילה – זכה מעדינה למילה טובה. תמיד ראית שזה מכל הלב ובודאי שלא רק לצאת ידי חובה, ופעמים רבות ראית עד כמה מילות ההערכה האלו והמסר שקופל בהן נקלטות אצלך ופועלות את פעולתן.

זו כמובן עוגת הזירבו (ככה כותבים את זה?) המושלמת או הנעליים הסרוגות הקטנטנות לרגל הלידה אבל לא פחות מכך גם העלאת זיכרון טוב מהעבר לפעמים המאוד רחוק ("אני זוכרת את בר המצווה שלך..."), או היכולת למצוא ולהגיד תמיד מילה טובה.

היכולת להתחבר עם כולם – עדינה הייתה מעורה בכל רבדי הגילאים במשק. היא התעניינה ו"שלטה בתומר" – וזו לא הייתה רכילות אלה התעניינות אמיתית. מה עושה כל אחד? היכן הוא נמצא? וכי. זאת ועוד, נושאי השיחה שלה ותחומי העניין היו כה רחבים ולכן לעיתים קרובות ולמרות הפרש של יותר מ-40 שנה, יכולת למצוא את עצמך משוחח אתה על תוכנית טלוויזיה, למשל. כשלהדס, בתנו בת – 16, נודע באולפנה שעדינה נפטרה, היא פרצה בבכי ומייד ביקשה להשתחרר ללוויה (כפי שעשו כל חבריה מהמשק), וזו אולי ההמחשה הטובה ביותר של "חציית הגילאים והמגזרים" הזאת של עדינה.

שתי התכונות הללו של עדינה, כל כך נדרשות במקום קטן כמו שלנו, והן חלק בלתי נפרד מהאופן בו היינו רוצים לזכור אותה.

יהי זכרה של עדינה ברוך!

תנחומים

לחנה הילף במות אחותה **חיה מרכוס ז"ל**

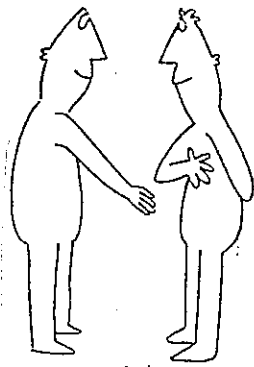
לדני בלכמן במות אביך **בנימין בלכמן ז"ל**

ליסמין, בנג'מין, נתנאל ואהרון **מנשה במות הבעל- האב אלי מנשה**

ז"ל

מן השמים תנחמו!

"הווי מקדים בשלום כל אדם" (מסכת אבות)

פסי מאור

"שלום", "בוקר טוב", "ערב טוב", "שבת שלום", "שבוע טוב", "חג שמח"... רבות ברכות השלום שנהוג להחליף בין איש לבין רעהו על פי הזמן והמועד המתאים.

ברכות השלום הופכות את המפגש האקראי למשמעותי יותר, כזה שיש בו התייחסות ומאור פנים ולא רק שניים החולפים זה לצד זה כזרים.

במסכת אבות נכתב "הווי מקדים בשלום כל אדם" ועל רבן יוחנן בן-זכאי נאמר "שלא הקדימו אדם (לומר) שלום מעולם, ואפילו נוכרי בשוק" (ברכות יז', ע"א).

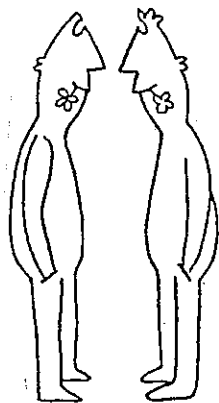
כך לימדו אותנו גם הורינו ומחנכינו. סבי, יוסף נפתלי הירש ז"ל, שהיה נשוא פנים ובא בימים, קידם את כל הבא לקראתו בקידה קלה ובהסרת מגבעתו ביחד עם ברכת השלום שבפיו. אנחנו, ילדי המשק, ידענו שברכת שלום הינה דרך להביע כבוד בפני המבוגרים מאיתנו והקפדנו על אמירתה.

אין הדבר דומה בקרב ילדי המשק הקטנים של היום. יעידו אחרים שגם הם, כמוני, נתקלו בתופעה שילדים במשק אינם אומרים שלום כלל. הם אינם מברכים לשלום ואינם עונים על ברכת השלום המופנית אליהם. בעלותם למכוניתך ובירידתם ממנה אין המילים "שלום" או "תודה" נשמעות. ילדים בודדים הנוהגים אחרת, מתקבלים כפלא וכמי שצריך להעלות את נימוסיהם הטובים על נס.

אני שואלת את עצמי אם אי אמירת "שלום" או השבת ברכה הם כתוצאה מהשינויים הטכנולוגיים הכופים על הדור הצעיר ישיבה ממושכת מול מכשירים שאין עימם אינטראקציה של ממש. אולם, עדיין אין זה מצדיק לתת לגיטימציה לתופעה הלא רצויה הזאת.

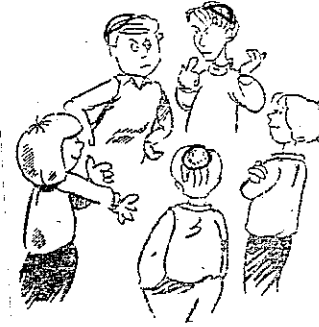
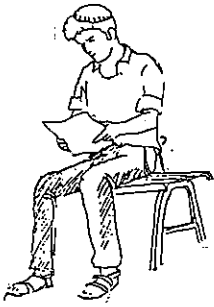
אני, מצידו, אמשיך לברך גדולים וקטנים ואמשיך לקוות שהברכה תהיה הדדית.

"מי שהוא אוהב שלום ורודף שלום ומקדים שלום ומשיב שלום, הקב"ה מורישו לחיי העולם הזה ולחיי העולם הבא. (דרך ארץ זוטא פרק השלום)

שלום

האם להזמין בני משק שאינם דתיים לבוא להתגורר במשק?

אלעד בן דרור

בבניר שעבר נירה רון העלתה הצעה וביקשה לעורר דיון ולהתייחס לדבריה. הצעתה הייתה לאפשר לבני משק שבמוצאה אינם דתיים להתגורר במשק במסלול תושבות (בשכירות) בתנאי שישמרו על "סממנים חיצוניים בלבד": אי חילול שבת בפרסיה, כיסוי ראש לגברים ולבוש צנוע. "יש לקוות", כתבה נירה, שה"אזירה תעשה את העבודה – תקרב את הילדים חזרה אל היהדות". ההצעה של נירה עוררה במשק תגובות חריפות, שיש להניח שרק מקצתן יבואו לביטוי בבניר (אנחנו הרי אלופים בלדבר מאחורי הגב). אני בכל אופן רוצה להרים את הכפפה ולבחון את ההצעה ומשמעויותיה ברצינות.

בנקודת המוצא שלי אני מסכים עם נירה שמדובר בבעיה כאובה ורגישה, "שאף אחד אינו חסין" ממנה, ואני גם מסכים שהנושא ראוי לדיון ציבורי. מכל מקום לעצם העניין, אני חושב שההצעה במתכונת שהוצגה היא שינוי שחורג מכל מה שמקובל כאן, ולראיה בתהליך הגישור של גבים ההסכמה הברורה ביותר הייתה כי בכל מקרה משק ניר עציון ישמור את הגדרתו כמשק דתי, האם אין ההצעה שנבחנה כאן סותרת את כלל הבסיס הזה שקיבלנו על עצמנו? מכל מקום בכדי לבחון את ההצעה אני רוצה להציב אותה על קרקע המציאות. הבה נניח כי ההצעה התקבלה וכי עשר משפחות שמצהירות כי אינן דתיות אך מוכנות לשמור על ה"סממנים החיצוניים", מצטרפות למשק ואנו נקצה להם בתים. עשר משפחות שלא ברור אם המטבח שלהם כשר ולפיכך לא ברור אם הילד שלך יכול לאכול אצל החברים שלו ארוחת ערב; עשר משפחות שלא שומרות שבת בבית פנימה או אולי אפילו הולכות בבוקר לים בשבת (לא נוסעות בתוך המשק – אבל מחנות את הרכב מחוץ לשער, האם זה בתחומי ההצעה? ואם לא האם נוכל לשחק כל הזמן בשוטרים וגנבים?), וכו' וכו'...

האם זו המציאות שאנו רוצים לראות בניר עציון? ועוד שאלה: האם בני המשק שנכנסו למסלול הזה ומה לעשות לא "התקרבו ליהדות" במשך השנים – האם יהיה להם נוח לחיות כך את חייהם? דמה לי שהתשובה היא לא. ואז מה? הם יעזבו? יחיו במירמור מתמיד? או אולי יבקשו (בצדק) להסדיר את מעמדם באופן הוגן יותר שישקף את אורח חייהם השונה.

למרות כל זאת, ולמרות שאולי מה שאומר כעת אינו פופולארי, אני חושב שיש מקום ויש חשיבות שלא לדחות על הסף בצורה קטגורית כל מי שאינו דתי. למשל רווקים שאינם דתיים אבל מבקשים פיתרון זמני, צריך לדון בכל מקרה לגופו ואפשר לאפשר (ודברים כאלו קורים מעת לעת). ועוד, רווקים ומשפחות שגרים בבית הוריהם – זו מציאות שנוצרה וקיימת ממילא, ואני לא רואה בה תופעה פסולה. אולם דבר זה צריך להיות מוסדר במעטפת שתכלול בתוכה גם סעיפים/התחייבות שנוגעות לשמירה על צביון הדתי במרחב הציבורי במשק.

לסיכום. ההצעה של נירה – לפתוח בהגדרה את מסלול התושבות גם לבני משק שאינם דתיים במוצאה – היא לטעמי מהפכנית מידי ואינה מקובלת. יחד עם זאת, להתעלם מצורך שעה זו לא הדרך. ולכן כפיתרון לפרק זמן מסוים, או כמענה לבקשה/ מצוקה של בני המשק או של משפחתו, צריך לדון ואפשר לבוא לקראת, אבל באופן מבוקר ומוגדר בו המשק ישמור על צביונו כישוב דתי.

תגובה לכתבה שעסקה ביחס לבני המשק שאינם דתיים :

יונית יעקבי

קראתי את הדברים, ניסיתי להבין, והרגשתי צורך להגיב. צרם לי הביטוי: "אין לגרשם בבושת פנים", משק ניר עציון לא מגרש בבושת פנים אף אחד, בני משק שהחליטו שהם אינם דתיים, הם אלו שפרשו מהדרך, מרצונם! וזו זכותם, אך יש לזה מחיר (כמו כול בחירה בחיים).

אך אל נשכח, את הדבר העקרוני, שניר עציון הוקם כישוב דתי, כך כתוב בתקנון, כך כתוב במסמך העקרונות החדש של "גבים" שזהו ישוב דתי, עם אורח חיים כזה, כך אנו מחנכים את ילדינו, בחינוך דתי, במוסדות דתיים (!) כך כתוב בתקנון. אנו ישוב של שומרי מצוות, וגם מתלבשים בהתאם להלכה, ולא כפי שנכתב רק כי זה סממן חיצוני... מי שפרש מדרך זו מרצונו, אינו יכול לגור כאן, כי הוא לא יכול לכפות על עצמו ומשפחתו, באמת ובכנות, אורח חיים שהוא לא שלם עימו, וזה טבעי.

עובדה היא שבזמן האחרון, חלק מבני המשק החילונים ומשפחותיהם שחיים פה, מתהלכים לפי אורח חייהם, ופוגעים לפעמים בהתנהגותם ובאורח חייהם בתושבים הדתיים ובישוב, כגון: מסתובבים במשק בלי כיפה למרות שביקשו מהם שוב ושוב שלא ילכו כך. מתלבשים בלבוש לא צנוע, ואף היה מקרה חמור, של נסיעה בשבת בפרהסיה (כולל הרמת השער האלקטרוני) לעיני חבורת בני משק דתיים שצפו בנהג נדהמים, וכשהעירו לנהג אף קיבלו תשובה חצופה!

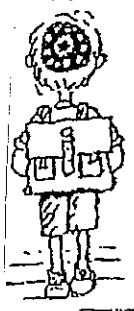
מדברים על כפיה דתית?

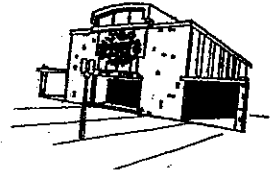
זהו ישוב דתי ולא יכפו עלינו שהוא ייהפך לישוב מעורב, לכן, צריך לשים גבולות ברורים, לפני שיהיה מאוחר מידי!

כמו שועדת הקבלה בודקת לפני הקבלה את מצבם הדתי של שכירים, תושבים, וחברים חדשים (שכבר שנים לא מגיעים...) כך צריך גם לבדוק את מצבם הדתי של בני המשק, ולא לקבלם בכול מחיר, אפילו שזה מקשה על ההורים שרוצים את ילדיהם לידם, ואני בהחלט מבינה את הקושי. זה לטובת כלל הישוב, ושמירת הצביון הדתי.

אפשר בהחלט לחשוב על הקמת קרן להלוואות נוחות לבני המשק שחיים בחוץ ולהקל בכך על ההורים.

ואסיים בברכת שנה טובה ומוצלחת לכולם, שנה של התחשבות ברגשות הכלל, וכיבוד אורח החיים הדתי בניר עציון בפרט.

קליטת בני משק אשר אינם מקיימים אורח חיים דתי בניר עציון.

טל ליאון

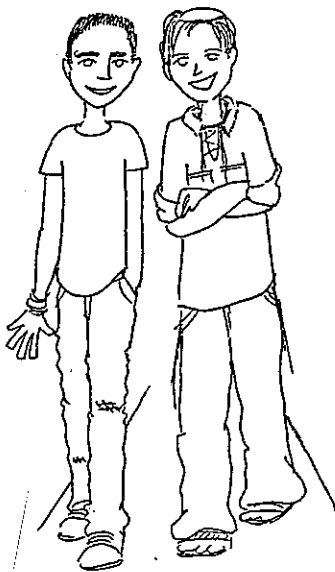
בשנה האחרונה, לאחר תהליך ארוך ומשמעותי, הצלחנו לגבש מסמך הסכמות חברתיות בעזרת אורנה וניצה ו"צוות גבים". בתהליך שהוביל לגיבוש המסמך, למדנו לדבר, להקשיב, לנסות להבין אחד את השני, ולאחר כל זאת, להגיע להסכמות שיהיו מקובלות על רובנו.

לא תמיד היה זה קל, היו חילוקי דעות רבים, אך לאחר דיונים ארוכים, קיבלנו על עצמנו כקבוצה, עמדה מסוימת. גיבוש המסמך אינו שולל כמובן, מחשבה עצמאית ושונה בנושאים בהם הוא עוסק, ולמרות זאת, הוצאתו על ידי כל חברי הצוות, אומרת למעשה כי, למרות שייתכן וחלקנו סוברים אחרת בנושאים מסוימים, החלטנו כצוות וכקבוצה, את מה שהוחלט על פי הרוב. מסמך העקרונות של "צוות גבים", כלל בתוכו נושאים חשובים ומשמעותיים לנו כקהילה. והמשפט הראשון בעקרונות הייסוד של המסמך הוא:

" המשך קיומו של יישוב דתי ציוני חקלאי המקיים חיים ערכיים, חיי חברה, תרבות וקהילה ברמה גבוהה".

למיטב ידיעתי, כמי שלקח חלק פעיל בדיוני הצוות, על משפט זה היה קונצנזוס של כלל המשתתפים בתהליך גבים, ושל רב בחברים במשק. אני בוחר לחדד ולהזכיר זאת, משום שבעלון האחרון, נכתב מאמר התומך בקליטת בנים שאינם מקיימים אורח חיים דתי בניר עציון, קליטה אשר למעשה מנוגדת לעקרון אותו הזכרתי ועליו הסכמנו בצוות, כשקראתי את המאמר לא יכולתי שלא לחוש כי במקום לצעוד קדימה אנו שוב הולכים אחורה.

אני חושב שכיום, לאחר שמסמך העקרונות עבר (ברוב גדול!) בקלפי, עלינו לקבל את החלטת הרב בנושא ולהתקדם בתהליך בו התחלנו. כקהילה אנו ערים לעובדה כי ישנם בני משק אשר מתגוררים בבית הוריהם ואינם מקיימים אורח חיים דתי. אך בן/בת משק, המבקש להיות חלק מן הקהילה ולהתגורר כתושב בניר עציון יוכל לעשות זאת רק אם יקבל על עצמו את דרכה של ניר עציון כמפורט במסמך העקרונות.

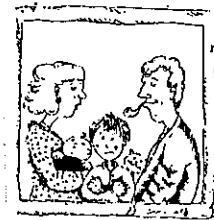
בתקווה גדולה לקבלת הסכמות ויישומן.

צמיחה דמוגרפית עכשיו!!!

פסי מאור

רבים הנושאים הנתונים למחלוקת בינינו, אולם הצורך בצמיחה דמוגרפית אינו אחד מהם. כולנו מסכימים כי קהילה המסתמכת על מאגר אנשים מצומצם ושורתיה המתדלדלת אינן מתמלאות בכוחות צעירים לא תוכל להמשיך ולהתקיים זמן רב. לכולנו ברור כי קליטת משפחות צעירות היא צו השעה ורובנו מאמינים שהיא חשובה יותר מכל שינוי באורחות החיים העומד על הפרק.

שורשים רבים לעובדה, שבשנים האחרונות לא נקלטו אצלנו משפחות חדשות לחברות.

אחת מהן היא גבהות ליבנו ואווירת יוהרה, שגרמה לנו להחמיר בדרישות מאלה שהתדפקו על דלתנו. הרבינו לפשפש ולהתחקות אחר כל ידיעה או אמירה הקשורה בנקלטים החדשים ולחרוץ משפט לגביהם. על רופאה צעירה אמרנו ש"היא תפתח קריירה ואנו נצטרך לטפל בילדיה", באחרים היטלנו דופי באשר למידת דתיותם, מוסריותם או מצבם הכלכלי. כל אלה, וביניהם משפחות טובות וראויות מצאו את דרכם לבסוף החוצה. בכך איבדנו, במו ידינו שדירה של אנשים שיכלו לתרום לכלכלת ניר עציון ולרווחתה.

סיבה אחרת נעוצה בתהליך שנוצר בעקבות ההחלטה להביא למגורים במשק זוגות צעירים של מדריכים על מנת לשפר את האווירה החינוכית ולהוות דוגמה אישית לילדינו. התברכנו, באמת, במדריכים איכותיים שנקלטו במקום וחלקם ביקש להמשיך ולהתגורר בגיר עציון גם בתום תפקידם החינוכי מבלי להיכנס למסלול חברות, ובקשתם נענתה. עד אז, יכלו להתגורר כאן במעמד של תושבים רק בעלי תפקיד בקהילה: רופא ואחות, רב, מנהל ב"ס, וגננת. כאשר מי מהם, ביקש לבנות לעצמו בית קבע בגיר עציון הוא נענה בשלילה ובטיעון, כי חברות במשק היא תנאי לכך. המדריכים לשעבר חיזקו את החברה הצעירה במשק וילדיהם עיבו את חברת הילדים ובכך יצרו מעמד חדש הנקרא: "תושבות". בעקבותיהם הגיעו משפחות נוספות שנקלטו הישר למעמד זה.

לטווח קצר ניתן היה לראות רק את הברכה שבתושבות בכך שהיא מביאה אלינו משפחות איכותיות המשתלבות בכל התחומים בחיי הקהילה. התושבים, מצידם, נהנים מהמקום היפה והאטרקטיבי המציע איכות חיים ונוחיות אך אינם נושאים בנטל פרנסת הישוב ובדאגה הקיומית לתושביו. יש האומרים, שמדובר במעמד נחשק ש"יש בו זכויות ואין בו חובות" (כמובן מלבד שכר דירה והשתתפות בחובת השמירה).

מעמד התושבות הלך והתרחב והביקוש עלה על ההיצע. התמשכות זמן התושבות והרחבתה יצרו בעיה כאשר התושבים ביקשו לבנות בית בגיר עציון. כיוון שכיום רק חברים זכאים לבית קבע, נוצר מירמור ועלו קיטורים וטענות כלפי החברים הוותיקים תוך אזכור ההבטחה הלא מבוססת שקיבלו שאו-טו-טו תתאפשר בנייה גם לתושבים. לבסוף נוצר גם גל של עזיבות שהשאיר תחושה לא נעימה בקרב הנשארים.

האשליה, שמדובר בקליטה אמיתית סינוורה את חברי ועדת קליטה שקבעו מדיניות חדשה, שמעולם לא הוחלט עליה בפורום ציבורי רחב, והיא שמעתה קולטים בניר עציון רק לתושבות. מי ששאל מדוע, נענה בתשובה שהמשפחות שפנו בבקשה להתקבל כחברים לא נמצאו מתאימות. האמנם?

משיחות עם אנשים צעירים החיים כאן כתושבים עלה, כי כלל לא הציעו להם להתקבל לחברות במשק. לכולם נאמר, שניר עציון עומדת בפני שינויים באורחות החיים ועד שהדברים לא יתבהרו קליטה לחברות לא קיימת. יש מתושבים אלה שאמרו, שהיו מוכנים גם היום לעבור למעמד של חברות מלאה על חובותיה וזכויותיה, כפי שהיה נהוג בעבר.

במשואות יצחק הועמדה לאחרונה בפני כל משפחות התושבים במקום דרישה להיכנס למסלול של חברות כתנאי להמשך מגוריהם במקום. מי שבחר שלא לעשות זאת השלים עם הצורך להעתיק את מקום מגוריו. והנה זה פלא: שתי משפחות בלבד עזבו, ואילו מספר הפונים לקליטה לחברות עלה פלאים.

בדיוני קבוצת "גבים" התפתח ויכוח, האם לבטל כליל קליטה לחברות או לאפשר לה להמשיך ולהתקיים גם אם ייפתח מסלול קליטה לחבר תושב. הפשרה הייתה הקפאת הקליטה עד לסיום התהליך. הניסיון במשקים אחרים מראה, שדווקא לאחר שנפתח מסלול קליטה נוסף, היו כאלה שביקשו להצטרף לשיתוף. מי אמר שזה לא יכול לקרות גם אצלנו?

לפני כשלוש וחצי שנים נכשלה הצעת "הועדה לצמיחה דמוגרפית" לייסד בניר עציון מסלול קליטה לחבר תושב. בניגוד למעמד התושבות, כללה הצעה זו חברות מלאה (לאחר הצבעה בקלפי) בחיי הקהילה ללא שותפות כלכלית. תמכתי בהצעה זו מתוך הכרת המציאות הבעייתית שנוצרה אצלנו בתחום הקליטה, אך כנראה העת לא בשלה ורוב הציבור לא תמך בה. אני סבורה, שהדברים השתנו מאז ורבים שינו את דעתם ויתמכו במסלול זה תוך מתן עדיפות בקליטה לבני המשק ונכדיו. גם צוות "גבים" בהנחייתן של ניצה וארנה דירג את הצמיחה הדמוגרפית כראשון בחשיבותו, לפני שיוך, פנסיה ושינוי דרכי ההשתכרות והפרנסה.

שמחתי לשמוע, כי בישיבה משותפת של המזכירות עם הועדה לקליטת צעירים והפרוייקטור אהרון ארז הוחלט, לשוב ולהציב את הצמיחה הדמוגרפית בראש סדר העדיפויות.

אני מברכת על ההחלטה ומקווה, כי תוך זמן קצר נוכל לראות אצלנו קליטה חדשה ברת קיימא המבטיחה המשכיות והתחדשות.

קליטה תשע"ב

ועדת קליטה,
אלעד בן דרור, חנה בן ארי, טלי ליאון ותמי וייל.

בשבועות האחרונים הגיעה לניר עציון המשפחה השישית לקליטה כתושבים בניר עציון בשנה זו. דרך מסלול ועדת הקליטה התקבלו ארבע משפחות. משפחת חומט (יוני ומירב לשעבר טל) התקבלה ע"י המזכירות והנהלת הקהילה, ומשפחת עמיצור (מוריה ויאיר רכז הנוער) התקבלה ע"י ועדת חינוך.

גם השנה צוותנו למשפחות הנקלטות "משפחות מאמצות" שילוו אותן ויקלו עליהן את תהליך ההשתלבות.

מיכאל והדסה פרידמן - משפחה מאמצת של משפחת גולדשטיין; שמעון ומרים וייצמן משפחה מאמצת של לזרסון; אבי וענבל יהב משפחה מאמצת של לקסנר ואהרון ואפרת דינור משפחה מאמצת של משפחת פרידמן - אנו מודים למשפחות המאמצות ומאחלים לבאים התאקלמות מהירה וקלה.

כדי לקיים סוג של היכרות ראשוני...

ביקשנו מה"חדשים" לכתוב על עצמם בקצרה, והרי הם לפניכם (לפי סדר הא-ב):

גולדשטיין יואב ועינת

יואב בן 27 עינת בת 26.

ילדים: אחד יחיד ומיוחד-נטע יצחק גיל:שנה ו-3 חודשים ושבעיים-אבל מי סופר...

מהיכן: יואב מהושעיה עינת מהרצליה.

היכרות: כמו בסרטים!! - בעמדת שמירה.

עיסוק נוכחי (או במילים אחרות - לאן אפשר לתפוס איתכם טרמפ...):

יואב- איש קבע (אבל לא בחיל היס). מוזמנים לטרמפ משתנה...

עינת- קליב עין הוד.

תחביבים, תחומי עניין:

טיול טרקטורונים.

צמחונים או קניבלים?

אצלנו זה הפוך מחוקי הטבע- עינת רק בשר, יואב העדפה לחלבי (לכו תבינו אותו..)

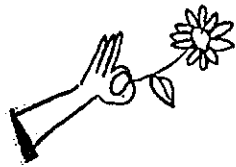
איחולים לבית ניר עציון לשנה החדשה ובכלל:

שנשמח עם מה שיש!

ציפיות מבית ניר עציון:

שיום יבוא ונוכל לקנות כאן בית.

לקסנר דיויד ואדרת

דיויד בן 30 כבר ארבע שנים ואדרת בת 30 (על אמת).

ילדים: אורי בת עשרה חודשים.

מהיכן: דיויד מדנמרק- קופנהגן, אדרת ממרכז שפירא.

היכרות: תלוי לפי הגירסה של מי הולכים... דיויד: התחלתי איתה בחתונה של חבר. אדרת: נפגשנו בבליינד-דייט.

עיסוק נוכחי (או במילים אחרות – לאן אפשר לתפוס איתכם טרמפ...):

דיויד- תסדרו לו עבודה חדשה בתחום ההיי-טק (מכירות בינלאומי) והוא יקח אתכם לאן שתרצו

אדרת- מעצבת מוצר (קו 921...)

תחביבים, תחומי עניין:

דיויד: אוהד מושבע של קבוצת הכדורגל הנודעת "ברונדבי" מדנמרק

אדרת: אומנות וטיוולים.

צמחונים או קניבלים?

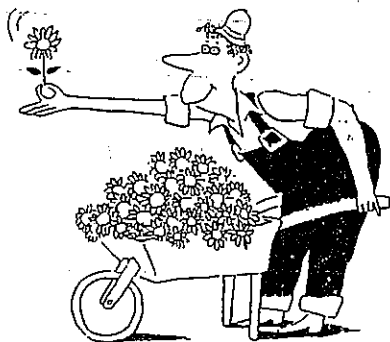
אוכלי-כל.

איחולים לבית ניר עציון לשנה החדשה ובכלל:

שתהיה שנה מדליקה (באופן מטאפורי כמובן...)

ציפיות מבית ניר עציון:

להיות חלק מקהילה אקטיבית.

פרידמן נדב ועידית

עידית בת 30 נדב בן 33.

מהיכן: נדב מעפרה, עידית מקרית שמואל.

היכרות: דודה של נדב הייתה המורה לאמנות של עידית לפני 24 שנה...

עיסוק נוכחי (או במילים אחרות – לאן אפשר לתפוס איתכם טרמפ...):

נדב- אדריכל, עובד בטירת הכרמל.

עידית – מעצבת גרפית ומאיירת, עובדת פריילנס.

תחביבים, תחומי עניין:

כל מה שקשור לעיצוב, נגרות, אפייה, תפירה, חתולים..

צמחונים או קניבלים?

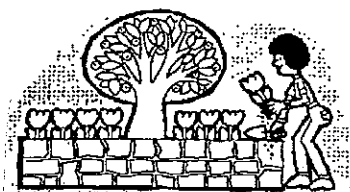
לא קניבלים אבל גם לא צמחונים.

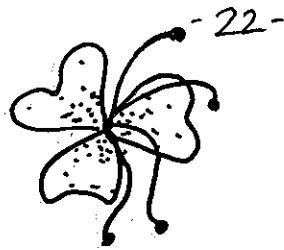
איחולים לבית ניר עציון לשנה החדשה ובכלל:

שנה טובה לחי ולצומח.

ציפיות מבית ניר עציון:

אוויר, נוף, ואנשים טובים.

חומט יוני ומירב (טל)

יוני בן 34 ומירב בת 30 (ממש עכשיו...)

ילדים: אוריה חיים בן שנה ותשעה חודשים ואחותו המכונה "הרצליה", הצפויה להגיח לאוויר העולם בכל רגע. (בינתיים נולדה הקטנה ושמה בישראל – זוהרה).

מהיכן? יוני מכפר תבור ומירב ממש מאכאן.

היכרות: יוני חזר לארץ אחרי שנתיים בסין ישר למסיבת יומולדת של הבן דוד, שבמקרה הוא החבר הכי טוב של מירב.

עיסוק נוכחי (או במילים אחרות – לאן אפשר לתפוס איתכם טרמפ...):

יוני מהנדס תעשייה וניהול, מנהל שלוחה של חברה לתקשורת מחשבים.

מירב מחנכת כיתת אמי"צ י"ב ומורה לספרות, אמנות ותאטרון בבית הספר המשותף חוף כרמל.

תחביבים, תחומי עניין:

יוני- כדורגל, ריצה, קריאה, טיולים וים.

מירב- תיאטרון, ציור, קריאה, יוגה וים.

צמחוניים או קניבלים?

יוני קניבל מושבע. רק תציעו לעשות על האש ותמצאו אותו מנפנף מעל המנגל.

מירב, לעומתו צמחונית מגיל 8, לא בשר ולא דגים.

איך זה עובד?

פשוט מאוד, בשר אוכלים אצל סבתא...

צפיות מבית ניר עציון:

שתהיה קליטה צעירה ורכה לבנים השבים ולתושבים מבחוץ.

איחולים לניר עציון:

שמחות, פריחה, התחדשות והרבה הרבה צחוק ילדים על שבילי המשק.

לזרסון רחל ויונתן

רחל בת 25 - יונתן בן 25

ילדים: אחת מתוקה, עונה לשם מעין הדסה גיל: חודש וחצי ☺

מהיכן: רחל מגבעתיים יונתן מנווה דניאל.

היכרות: חברים טובים שלנו הכירו ביננו.

עיסוק נוכחי (או במילים אחרות – לאן אפשר לתפוס איתכם טרמפ...):

רחל – כרגע בבית מגדלת ילדה (מוזמנים לקפוץ), בכללי סטודנטית בחיפה.

יונתן – חייל בקבע.

תחביבים, תחומי עניין:

נגינה, טיולים, טיפוס קירות (יונתן).

צמחוניים או קניבלים?

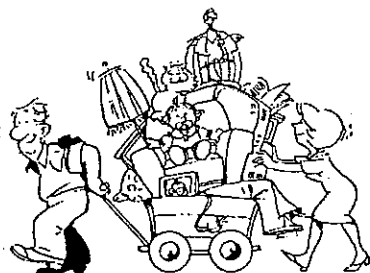
כל דבר שאפשר לאכול מתקבל בברכה ☺

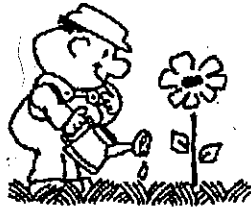
איחולים לבית ניר עציון לשנה החדשה ובכלל:

שנה של שמחה ושהירוק סביבנו יישאר ירוק.

ציפיות מבית ניר עציון:

שנהיה שמחים בחלקנו.

עמיצור יאיר ומוריה

מוריה בת 25 ויאיר אוטוטו מצמצם את הפער.
מהיכן: קריית טבעון.

היכרות: 40 יום לפני... והיכרות מחודשת נעשתה מהצד הגברי ברגישות ובנחישות! (טוב אולי פחות ברגישות.)

עיסוק נוכחי (או במילים אחרות – לאן אפשר לתפוס איתכם טרמפ...):
יאיר – רכז נניע (נוער ניר עציון!)

וגם..סטודנט למוזיקה וארכיאולוגיה באוניברסיטת חיפה.
מוריה – מורה למדעים בחדרה. – לאן אפשר לתפוס איתכם טרמפ?

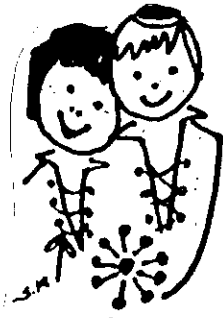
תחביבים, תחומי עניין:
"לאכול להתפלל לאהוב."

צמחונים או קניבלים?
אומניבורים.

איחולים לבית ניר עציון לשנה החדשה ובכלל:
שיהיה פשוט וטוב.

ציפיות מבית ניר עציון:

שיהיו המון מתנדבים לעבודה עם הילדים והנוער וכולם ירצו להעביר פעולות ערב שבת, ובמילים אחרות עשייה משותפת, צמיחה והתחדשות.

ברכות לתלמידי כתה א':

שירי בן-ארי, יעל בן-סירא,
שי ברנשטיין, איילת חן גריידי,
שירה גריידי, אביב זול, אור זול,
הדרי עדן, הראל עדן.

לתלמידים החדשים בחטיבת הביניים:

עידן בן-ארי, כרמל רוזנברג, פארן
רז ואמיתי שער.

בהצלחה לכולם!

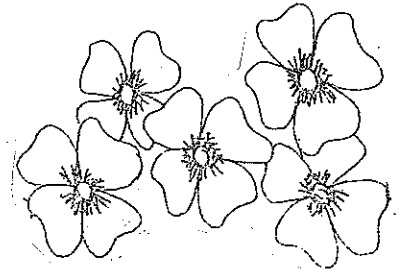

ברכות חמות למסיימי י"ב, שיצאו לדרך חדשה:

אור יעקבי – מכינה קדם צבאית בלוד,
טליה לוביץ' - שירות לאומי בביה"ס "יד למורה" ירושלים -
עבודה עם אוטיסטים,
נטע פרידמן – מכינה קדם צבאית "צהלי" במשואות יצחק
ודוד רוזנברג – מכינה קדם צבאית בבית רימון.

לכו מחיל לחיל!

נכדן, נכדנית, נכדנים, נכדניות.

נירה רון

שש שנים, מאז נולד נכדנו הראשון, אני מחפשת מילה שתבטא את היחס המשפחתי בינינו לבין נכדם של גיסי וגיסתי, ונכדיהם של אחיותי, שנולדו מאוחר יותר.

איך זה יכול להיות, אמרתי לעצמי, שאין מילה מתאימה למרות שאני מרגישה כל כך קרובה. בוודאי התינוק החמוד הזה הוא גם משהו שלי... בלית ברירה הסתפקתי בתואר "דודה רבא", או נכון יותר לומר "דודה רבתא" (רבתא=גדולה בארמית, הצורה הנקבית של "רבא"), למרות שהמילה "רבא" הפכה אותי להרבה יותר זקנה משאני מרגישה. אם אני דודה לבת אחותי, אז אני דודה גדולה לילדיה, לא?

והנה, דוד רבא של ענר צבי הקטן גילה את אזני בשמחת תורה, שהרך הנולד הוא "נכדנו" הראשון. גם הוא חיפש בהתרגשות את המילה המתאימה ומישהו גילה לו את המילה "נכדן". שנינו הסכמנו שזו מילה נהדרת ואף אם לא מאושרת ע"י האקדמיה ללשון מן הראוי שתהיה.

בשובי הביתה, חיפשתי את המילה במילון. ובכן במילון אבן שושן, המילה קיימת במשמעות של נכד. נכדן=נכד. אך במילון ספיר החדש יותר, מופיעה המילה נכדן במשמעות של נכד של האח או האחות. כמו אחיין=בן האח, נכדן=נכד האח.

לעומת זאת לא מצאתי את הביטוי "דוד רבא", במילא לא אהבתי את התואר הזה.

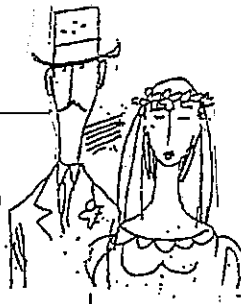
אם כן המילה "נכדן" היא תיקנית לגמרי ומאושרת ע"י האקדמיה ללשון.

נכדני הראשון נכנס השנה לכתה א'. ואני למדתי מילה חדשה.

וכמו לתת תוקף למילה החדשה והנפלאה שלמדתי, כעבור יומיים נולדה לי במזל טוב נכדנית חדשה.

ובכן, מזל טוב לכל הדודים והדודות להולדת נכדניהם ונכדניותיהם, הגדולים והקטנים.

ברכות לנישואין

לחיה ויואל רז
לרתל וזאב רייסמן
לאביבה פלביק
לנישואי
אורגד עם דקלה
נכד לדבורה ודוד פלביק ז"ל

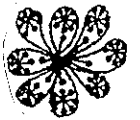
לציפי ושעיה רותם
לנישואי
עמיר עם רותם
נכד לבלומה ויוסף רוט
ז"ל

ללאה ויהודה רוזנברג
לנישואי
עמיחי עם הודיה
נכד לתלמה ושמעון רוזנברג ז"ל

מזל טוב!

מזל טוב!

ברכות להולדת הילדים - הנכדים - נינים

לרבקה ורונן לוביץ

להולדת הנכד

אנר צבי

בן לרעות ונעמן סיטסמר

*

למרים לוי

להולדת הנינה

ליה

נכדה ליוסי לוי ושולה

נינה למשה לוי ז"ל

*

לשרה ויעקב שיפמן

להולדת הנינה

סקר

נכדה למיכל ואיתן ליברמן

*

לשמרת ודובי קליין

לנאוה ושמוליק זמיר

לבנימין זמיר

להולדת הבת - הנכדה - הנינה

היליה

נינה לשולמית זמיר ז"ל

*

למירי ואון יהלום

להולדת הבן

יקיר דן

למירב ויוני חומט

לפלורה וגרשון טל

להולדת הנכדה -

נינה

להרה מריט

נינה לחנה ומיכאל

טאליקוצו ז"ל

לשרה וינקלר

להולדת הנינה

אוריה

נכדה למרים ושמעון

חג"בי

נינה לאלי וינקלר ז"ל

לבתיה וצביקה ליאון

לסבא שלמה ליאון

להולדת הנכדה - נינה

הדר

בת לעדי וצח קפלונסקי

*

לציפי ושעיה רותם

להולדת הנכד

ליל

בן לנעמה ואבנר גורן

בן לבלומה ויוסף רוט ז"ל

*

ליעל ואבי שאול

ליהודית ויוסף בקרמן

להולדת הנכד - בן

איתם

בן לנתנאל ומירב שאול

*

לטוני ויונה פרידמן

להולדת הנכד

יואק זאק

בן למליסה ושגיא רוכמן

*

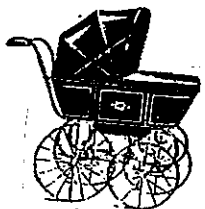
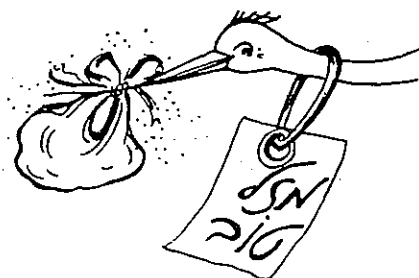
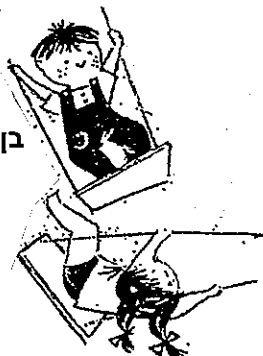
ללאה ויהודה רוזנברג

להולדת הכדה

שירה נחמה

בת לרנה ונועם אניספלד

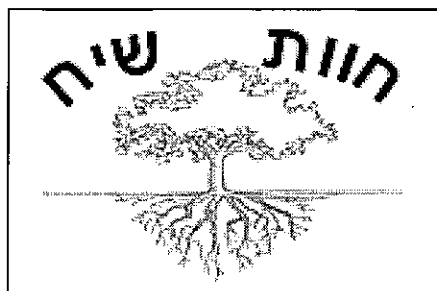
נינה לתלמה ושמעון רוזנברג ז"ל

פנינת החי

יאיר בן סירא וארנון רסל, חוות-שיח.

לכל חברי ותושבי משק ניר עציון שלום רב,

ברצוננו לספר לכם בקצרה על הפרויקט שהתחיל לפני כ-3 שנים בפנינת החי, על הפעילות המתקיימת בו כיום ועל התכניות הצפויות לו בעתיד הקרוב.

הרקע לתחילת פעילותינו:

מזה כ-3 שנים מפעילה "חוות-שיח" את פנינת החי של ניר-עציון. הרקע לתחילת פעילותינו היה מצבה הגירעוני של פנינת החי, מיעוט הפעילות הציבורית בה וחוסר העתיד שצפו לה.

היוזמה שלנו הייתה להפוך את פנינת החי לחווה-חקלאית-חינוכית-יצרנית שאינה נשענת על החינוך בלבד לקיומה. בשנתיים וחצי שחלפו מאז יצאה פנינת החי ממצב של גרעון שנתי של 120,000 ₪ בשנה למצב בו היא מאוזנת מבחינה כספית ומספקת פרנסה (חלקית) לאנשים העובדים בפרויקט.

ההרכב האנושי השתנה הרבה במרוצת הזמן, חברים באו והלכו ובניהם גם בני משק.

במהלך השנתיים האחרונות עבדנו עם קהלים שונים ומגוונים: מתוך ההתנסויות השונות בעולם החינוך התאפשר תהליך של למידה עצמית שלנו ותפיסותינו בנוגע לאיך מקיימים מפעל חינוכי שכזה התגבשו והתעצבו.

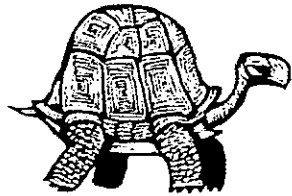
פנינת החי כיום:

נכון להיום, אנו עומדים בפתיחתה של שנת הפעילות השלישית כאשר החווה מופעלת ע"י שני עובדים קבועים (ארנון ויאיר) וצוות מסייע נוסף של כ-3 אנשים (בהתאם לצרכי הפעילות).

החווה מנוהלת באופן עצמאי ומקיימת פעילות של חוגי טבע וסביבה (נפתחה קבוצה ייעודית לילדי המשק), תכניות ייחודיות לבתי-ספר (בי"ס יסודי ניר-עציון), עבודה פרטנית עם ילדים, סיורים ואירועים לקבוצות, קייטנות ופעילות קיץ.

הצד החקלאי של המיזם כולל: דיר עיזי מרעה לחלב (העדר מונה כ-50 פרטים), לול מטילות (ביצי חופש), חממה, גן-ירק ופנינת חי. בימים אלו אנו מוסקים את כרם הזיתים העתיק של ניר-עציון בשיתוף עם בני משק צעירים רבים ומקווים כי העניין יהפוך למסורת. בנוסף, מאפשרת החווה ביקורים ללא תשלום לתושבי ניר-עציון, עין-הוד וילדי פרויקט 100 מימין-אורד. בתקופה האחרונה מבקרים אותנו באופן יומיומי ילדי ניר עציון ולוקחים חלק בהווי המקום.

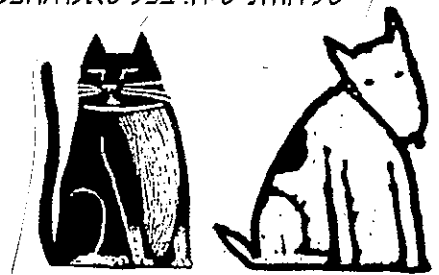
לאן פנינו מועדות?

אנו מעוניינים לקיים דגם של חווה המספקת את צרכי העובדים בה על בסיס התוצרת אותה היא מייצרת ומשלבת את העבודה החקלאית עם הפעילות החינוכית. אנו מאמינים כי בחינוך יש ליצור סביבה אמיתית-חיה המספקת אתגר ממשי לילדים הפועלים בה. סביבה כזו עשויה להיווצר רק בתנאי חיים ממשיים, כאשר הילדים לוקחים חלק פעיל בהפעלה של המקום. מתוך התנסות בלתי אמצעית זו מתרחשת על פי תפיסתנו למידה.

בתחום החינוכי אנו מעוניינים להרחיב את גודל הפעילות ואת איכותה. בכל שנה נוספים ילדים חדשים לפעילות בפינת החי ואנו מקווים כי מגמה זו תישמר ותגדל. בתחום היצרני אנו מקווים לספק לקהילה יותר ויותר מוצרים בריאים ואיכותיים במחיר שווה לכל נפש (גבינות עיזים, ביצי חופש, שמן זית ועוד).

על מנת שפרויקט מסוג זה יצלח, אנו זקוקים לאמון ותמיכה מצד הקהילה. אנו מזמינים את כל חברי המשק והתושבים, הורים, ילדים, סבים וסבתות לבוא לבקר ולקחת חלק בפעילות השוטפת של חוות-שיח. בכל שאלה/הצעה/ בקשה ניתן לפנות אלינו בכל עת.

בתודה מראש על תשומת הלב והמחשבה,

לציבור החברים

קבוצת גבים עם חברי המזכירות החלה בדיונים עם הפרוייקטור אהרון ארז,

תוך כוונה, כפי שהוסבר לציבור, לפרוט את מסמך ההסכמות ולגבש הצעה אשר תובא לאישור הציבור.

כמו כן, הוחלט לקדם בברכה חברים נוספים המעוניינים להיות חלק מן התהליך, אשר יסכימו להתחייב להשתתף בתהליך עד סופו.

כרגע הפגישות נקבעו לפעם בשבועיים.

הפגישה הבאה תתקיים ביום שני, 21.11, במועדון החדש.

קראתי ספר

מלכה וול

הדוד מלניץ - הוצאת שוקן, 611 עמודים, מאת צ'רלס לווינסקי.

הסופר היהודי-שוויצרי צ'רלס לווינסקי יליד 1946 כתב את הספר בגרמנית במקור, תורגם ע"י ארנו בר.

הספר מספר על ארבעה דורות של משפחה יהודית בשוויץ, מ1871 ועד 1945.

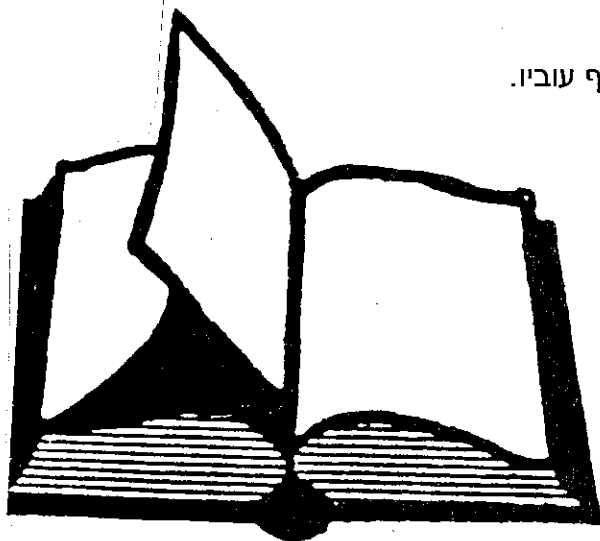
במשך ארבעה דורות מנסים בני המשפחה להתערות בחברה הנוצרית. לפעמים זה נראה כאילו הצליחו, אבל...תמיד מקבלים סטירת לחי, תמיד מעמידים אותם על מקומם,

הם לא באמת שייכים לחברה הנוצרית השוויצרית. תמיד ישנן הערות, כגון: "אנשים מסוגך" "למדתי אצלכם מקח וממכר יהודי" "אל תנהג בחיפזון יהודי", "אמנם יהודי, אבל אדם הגון". כן מסופר על חוק איסור השחיטה היהודית. אחד הנכדים משתמד כדי שיוכל לרכוש חלקת אדמה ולהקים עליה עסק.

לאורך כל הספר עוברת דמותו של הדוד מלניץ, כבר המלים הפותחות את הספר נראות כתעלומה: "בכל פעם שהוא מת, הוא הופיע מחדש". בכל פעם שמישהו מהמשפחה

מקבל מהלומה עקב אי הצלחתו להיות שווה בין שווים- הוא מופיע ומעמיד אותו על מקומו, כאילו אומר: אתם מתאמצים לשוא, זהו גורל היהודי בין הגויים.

אני ממליצה לקרוא את הספר, על אף עוביו.

סטים סטים

מתכון מאיכל חפאון

סלט קינואה

1 כוס קינואה - לשטוף

1 1/2 כוס מים

מעט מלח

לבשל עד שהמים נספגים, להשאיר את הסיר סגור עוד כמה דקות.

להוסיף לקינואה לאחר שהתקררה:

5 עגבניות מיובשות קצוצות

4 עלי בזיליקום קצוצים

1/2 כוס שקדים פרוסים

1 שן שום כתוש

טבעות זיתים שחורים

מלח, פלפל שחור,

3 כפות שמן זית.

לערבב הכל יחד.

בתאבון!

כשלושה חודשים חלפו מאז הוצאת העלון הקודם, זמן רב למדי. מאידך, ימי החגים שבהם אנו ספונים בבית הכנסת ובחיק משפחתנו אינם הזמן לתנופת עשייה ועל כן מדור זה יהיה קצר מן הרגיל.

בתום חופת הקיץ התקיים אירוע סיום החופש הגדול ובו חתמה ואצת תרבו"ש קיץ שנת וצתיר אירוצים וראויה על כן לשבחיהם רבים. חבריהם באצדה הודיעו על סיום תפקידם ונצתה פנייה לצבור להצעת מוצמדים לאצדת תרבות חדשה.

הילדים, בני הנוער, הגננות ואנשי ההוראה והטיפול שבו למסלול הרגיל. השנה הונהגה בגני הילדים בארץ תוכנית "אופק חדש" ויום הלימודים הוארך עד לשעה 14.00. זהו שינוי משמעותי מבחינת סדר היום והפעילויות בגן, ומני ארוחות והצורך לשמור על ריכוז ועירנות של ילדי הגיל הרך לזמן רב יותר. צוותי הגנים מתארגנים למציאות החדשה ומנסים לעשות את המיטב.

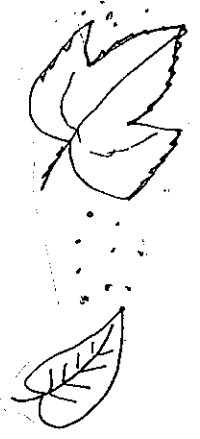
הושלם פרויקט שיפור התשתיות בניר עציון. הודות למשרד החקלאות ופיתוח הכפר כביש רחב ומואר נמתח מאזור המרפאה ועד בית משפחת אלבין ומהווה שדרוג אמיתי לנסיעה, לחנייה ולהולכי הרגל. תודה רבה לעובדי מועצה האזורית חוף הכרמל שנטלו חלק פעיל בעבודה ולחברים שקבלו בהבנה את אי הנוחות הזמנית שנגרמה להם. יישר כוח לטל ליאון, יובל שגיא, משה דר ויגאל רון על ניהול מוצלח של הפרוייקט.

גם השנה התקיים מנין בנוסח ספרדי בנפרד מהתפילה המקובלת מזה שנים בבית הכנסת שלנו ונראה שהדבר הופך למסורת. לשליחי הציבור תושבי המשק צורף חזן מבחוץ, וכרגיל רבו הדעות לגבי מידת שביעות הרצון מתפילתו. מי ייתן וירבו חזנים מתוצרת מקומית, המכירים את אופי הקהילה, נוסח תפילתה והניגונים האהובים עליה, ולא נדדקק לתגבור חיצוני.

ככל שנה בשנת תורה קיים ניאוד בין רצונם של הצעירים להאריך בשמחת השירה והריקודים של ההקפות לבין הצורך בצמוד בזמן תפילת מוסף ולסיים את התפילה בשעה לא מאוחר מידי. השנה קצבו הרב וואצת דת צער דקות לקיום כל הקפה ולאחר הקידוש בתום ההקפה השלישית ואצוד ההקפות נמשכות, החל כפר לקרא בתורה. חתן תורה השנה הוא צביק'ה אלבין וחתן בראשית הוא צמרם כהן. ברכות לחתנים ולמשפחותיהם.

בתום תפילת מוסף הוכנס במזל טוב נכדם של הרב רונן ורבקה לוביץ', בנם של רעות ונעמן, בבריתו של אברהם אבינו. סעודת המצווה השתלבה בארוחה המשותפת המסורתית לכל הציבור שנערכה בתום התפילה במועדון לחבר. הסבא הטרי, בירך את החתנים וציין שהרך הנולד בעצמו הוא חתן תורה, שכן למד בטרם היוולדו את התורה כולה וגם חתן בראשית, שכן עם לידתו השתכח תלמודו ועליו ללמוד הכל מבראשית.

וגם אנו, לאחר ימי חופשה וארוחות חג מרובות צריכים היינו לשוב לחיים רגילים, כדברי השיר: " לקום מחר בבוקר ולהתחיל מבראשית".

טל ליאון, ששימש כמזכיר פנים בשנתיים האחרונות, מסיים את תפקידו בימים אלה והתחיל לעבוד מחוץ למשק. תודה למל על עבודתו הברוכה!

המזכירות החליטה להקים ועדת מינויים חדשה על מנת למצוא מועמדים מתאימים לאיוש משרה זו ותפקידים אחרים במשק. ההצבעה לוועדה מתקיימת השבוע.

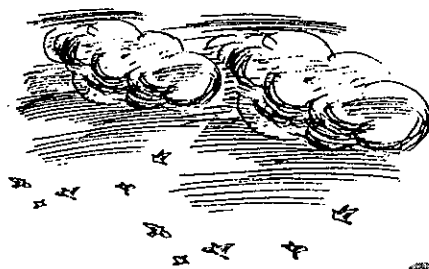

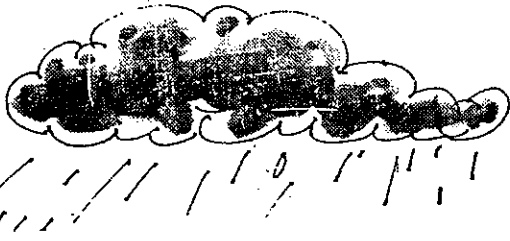
"חולות שיח", הפולצת בפנית החי נטלה על אצמנה את מסיק הלית'ט ככראי ניכר אציון. הציבור הולמן אהצטרף ולקחת חלק בחווית המסיק.

המפגשים עם אהרון ארז, הפרויקטור שנבחר ליישם את דף ההסכמות, התחדשו השבוע לאחר הפסקת החגים. חברי צוות "גבים" וחברי המזכירות עתידים להיפגש עימו מידי שבועיים. עבודה פורייה!

משפחות צעירות חדשות הצטרפו לניר עציון ואיישו את כל הבתים הפנויים. אנו מאחלים להם קליטה נעימה והתערות בתוכנו.

גשמי היורה הגיעו מוקדם השנה והפתיעו בחודש ספטמבר רטוב מהרגיל. חודש אוקטובר לעומת זאת, היה שחון מגשם וזקקנו ל"תפילת הגשם" כדי שארובות השמיים יפתחו שוב בסוף השבוע האחרון, וימטירו עלינו גשמי ברכה. עד כה ירדו אצלנו 38 מ"מ גשם.

ענבים פסו שמים,
 טיף-טיף גשם-סתו ראשון.
 סתונית, פקחי עינים!
 סתונית, די די לישון!

החצב / נציא שאר

זקוף ולבו פרח החצב.
 פצח הענו בזמר - טיף-טיפ.
 נשם חלזון את ריח הגשם,
 מהר יצא לדשא.

את כל הפרחים הבאנו לגן
 ורוח של סתו נשכה בענו.
 ורק חלזון וריח הגשם
 נותרו לבדם בדשא.

*

